

βάθος τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς καὶ τὰ βαθύτερα αἴτια τῶν μεγάλων καταστοφῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγωδίας. Ἡ πυρκαγιὰ τοῦ ἀνίερου καὶ ἀνόσιου Ἑλληνικοῦ Πάθους εἶναι ἐκείνη ποὺ καίει καὶ δημάζει τὸ δέντρο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες κι ἔκαμε καὶ κάνει πάντα στάχτη ὅλους τοὺς καρποὺς ὅλων τῶν κόπων καὶ μόχθων καὶ βασάνων καὶ ὅλων τῶν ἀγώνων καὶ θυσιῶν κι ἀιμάτων τοῦ ἡρωϊκοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ φριχτὸ δέντρο καὶ ἀνόσιο Ἑλληνικὸ Πάθος εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνει τὸν Ἑλληνικὸ Κόσμο τὸν τραγικώτερο Κόσμο ὅλης τῆς Γῆς καὶ τῆς Ἰστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Πάθος ἐφούντωσε κι ἐστοίχειωσε καὶ στὴν κοιτιμώτερη στιγμὴ τῆς Ἰστορίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ κι οἱ φλόγες τῆς πυρκαγιᾶς του ἐφώτισαν τὰ Ἑλληνικὰ σκοτάδια καὶ τὴ σκοτεινὴ μέση στὰ σκοτάδια πορεία τῶν Λακεδαιμονίων πρὸς τὴν ἐγκληματικὴ γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος συμμαχία τους μὲ τοὺς βαρβάρους τῆς Ἀσίας ποὺ ὅλοι οἱ Ἑλληνες ἐνωμένοι εἶχαν νικήσει καὶ συντρίψει πρὸς ἀπὸ δυὸ γενές!... Ἄλλα καὶ στὴ φοβερότατη αὐτὴ στιγμὴ ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία δὲν ἔδειλασε καὶ δὲν ἔλυγισε κι ἔδειξε ὅλο τὸ ἀνυπέρβλητο κοσμικὸ μεγαλεῖο της: «Οὗδὴ καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως δώμη τε καὶ ἀρετὴ» (243C). Ἑλληνες καὶ βάρβαροι, ὅλοι συνασπισμένοι, δὲν ἔχουν τὴ δύναμη καὶ δὲν κατορθώνουν νὰ λυγίσουν καὶ νὰ νικήσουν τὴν ἀλύγιστη καὶ ἀκατάβλητη κι ἀνίκητη ἀθάνατη πολιτεία ποὺ ἀτσαλώνει δέρως τῶν αἰωνίων Ἱδανικῶν—Θεῶν τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ «Ἀρετὴ» τῶν ἡρώων της, «γεννημάτων καὶ παιδευμάτων» τῶν Ἑλληνικῶν Θεῶν.

Ἡ Ἰστορία τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, εἶναι ἡ Ἰστορία ἀτέλειωτης ἀλυσσόδας γιγαντομαχιῶν καὶ τιτανομαχιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου γιὰ νὰ διεισδύσῃ μέσα σ' ὅλους τοὺς λόγγους καὶ δρυμούς, ὃπου φωληάζουν ὅλα τ' ἀγρίμα, ὅλα τὰ ἀγριογούρουνα κι ἀρκούδια καὶ λιοντάρια τῆς Ἑλληνικῆς Προβληματικότητας—Τραγικότητας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μηδενισμοῦ καὶ φωτίσῃ τὸ ἀβυσσαλέο πρόβλημα τῆς ουσίας ὅλων τῶν κόσμων αὐτῶν. Πιὸ πάνω δὲ Πλ. μᾶς ἀποκαλύπτει δυὸ ἀπὸ τὶς αἰώνιες σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας, στὴ θεώρηση τοῦ Ἑλληνικοῦ προβλήματος ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνθρωπολογίας. Στὸ μέρος αὐτὸ προχωράει ἀκόμα πιὸ βαθειὰ καὶ βγάζει στὸ φῶς τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς ἀπέραντης Ἑλληνικῆς Τραγωδίας, στὴ θεώρηση τοῦ Ἑλληνικοῦ προβλήματος ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνιολογίας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲ φιλοσοφικὸς Λόγος μπαίνει σ' ἐν' ἄλλο πνευματικὸ κλῖμα, στὸ κλῖμα τῆς φιλοσοφικῆς θεωρίας τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων καὶ παραγόντων τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας. Μὲ τὴ νέα στροφὴ τοῦ Λόγου, ποὺ εἶναι φυσικὰ καρπὸς τῆς γενικώτερης φιλοσοφικῆς στροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος στὸν Ε' αἰώνα ἀπὸ τὴν κοσμολογικὴ στὴν ἀνθρωπολογικὴ φιλοσοφία, διλοκληρώνεται ἡ φιλοσοφικὴ θεώρηση τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ προβλήματος, τοῦ προβλήματος τοῦ Προβληματικοῦ καὶ τοῦ Τραγικοῦ στὴ ζωὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ ἀποκαλύπτονται ὅλες οἱ πραγματικὲς δυνάμεις τοῦ κράτους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ζόφου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μηδενισμοῦ τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ αἰώνιους κόσμους τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας, τοῦ κόσμου τοῦ Ἐρέβους, τῆς "Υλης, τοῦ

⁹Ατομικισμοῦ, τῆς ⁹Αρνησης, τῆς Καταστροφῆς, πυὸν κυριαρχῶντας ἀπόλυτα σ' ὅλες τὶς κρίσιμες στιγμὲς τῆς ⁹Ιστορίας τοῦ ⁹Ελληνισμοῦ δημιουργοῦν τὴν ἀπέραντη ⁹Ελληνικὴ Τραγωδία ποὺ δὲν ἔχει τὴν ὅμοιά της στὴν ⁹Ιστορία ὅλης τῆς ⁹Ανθρωπότητας ὅλων τῶν αἰώνων.

⁹Ο Πλ. τονίζει ἔδῶ, πῶς κι⁹ αὐτὴ ἀκόμα ἡ συμμαχία τῶν ⁹Ελλήνων ἔχθρῶν τῆς Ἱερῆς πολιτείας τῶν Θεῶν τοῦ ⁹Ολύμπου μὲ τοὺς προαιώνιους ἔξωτερικοὺς ἔχθροὺς τοῦ ⁹Ελληνισμοῦ, τοὺς Πέρσες, δὲν κατώρθωσε νὰ λυγίσῃ τὸ ἥμικό της, νὰ καταβάλῃ τὶς δυνάμεις της καὶ νὰ νικήσῃ τὸν ἀήττητο κόσμο της. Γιὰ νὰ κατορθωθῇ ὁ σκοπὸς αὐτὸς χρειάστηκε στὸ τέλος ὅλοι οἱ συνασπισμένοι ἔξωτερικοὶ ἔχθροι της, ⁹Ελληνες καὶ βάρβαροι, νὰ συμμαχήσουν μ' ἐναν ἄλλο φοβερότερο καὶ τρομερότερο ἔχθρο, τὸ φοβερότατο καὶ τρομερότατο καὶ ἀποτροπαιότατο ἔχθρο δὲν τῶν ἔχθρῶν τοῦ ⁹Ελληνικοῦ ⁹Ἐμνους σ' ὅλη τὴν ⁹Ιστορία του, τὸν ἔχθρο τῶν ἔσωτερικῶν βαρβάρων, τὸν ἔχθρο τῆς ⁹Ελληνικῆς ⁹Ολιγαρχίας. ⁹Η ⁹Αθηναϊκὴ πολιτεία, διακηρύσσει ἔδῶ δ' Πλ., δὲν ἔπεσε κάτου ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν συνασπισμένων ἔξωτερικῶν ἔχθρῶν της, ⁹Ελλήνων καὶ βαρβάρων, ἀλλ' ἐνικήθηκε μόνο ἀπὸ τὴ συμμαχία τῶν ἔξωτερικῶν ἔχθρῶν της καὶ τῶν βαρβάρων μὲ τοὺς ἔσωτερικοὺς βαρβάρους, τοὺς ⁹Αθηναίους ὀλιγαρχικούς: «... τῇ μὲν γὰρ ἐκείνων ἀρετῇ ἐνικήσαμεν οὐ μόνον τὴν τότε ναυμαχίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον πόλεμον δόξαν γὰρ δι' αὐτοὺς ἡ πόλις ἔσχεν μή ποτ' ἀν καταπολεμηθῆναι μηδὲ ὑπὸ ΠΑΝΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ—καὶ ἀληθῆ ἔδοξεν—τῇ δὲ ἥμετέρᾳ αὐτῶν διαφορᾶ ἐκρατήθημεν, οὐχ ὑπὸ τῶν ΑΛΛΩΝ· ἀήττητοι γὰρ ἔτι καὶ νῦν ὑπό γε ἐκείνων ἔσμέν, ἥμεῖς δὲ αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐνικήσαμεν καὶ ἥττήθημεν» (243 CD).

⁹Ο «πανηγυρικὸς» τῆς Αἰωνίας ⁹Αθήνας—Αἰωνίας Πανελλάδας φτάνει ἔδῶ σὲ ἀξεπέραστα ὕψη καὶ στὸ ἀποκορύφωμά του. Διακηρύσσεται ἔδῶ ἀπὸ τὴν πιὸ ἔγκυρη προσωπικότητα τῆς ⁹Ιστορίας δὲν τῶν αἰώνων, τὸ μεγαλύτερο φιλοσοφικὸ πνεῦμα δὲνου τοῦ Κόσμου καὶ δὲν τῶν ⁹Εποχῶν καὶ τὸ βαθύτερο πνευματικὸ ἐνορατὴ καὶ φωτεινότερο στοχαστὴ τοῦ αἰωνίου ⁹Ελληνικοῦ προβλήματος, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὑψηλὲς καὶ τὶς ἀπόλυτες κι⁹ αἰώνιες ἀληθειες τῆς Φιλοσοφίας τῆς ⁹Ελληνικῆς ⁹Ιστορίας: «Ο ⁹Ελληνικὸς Κόσμος δὲν ἐνικήθηκε καὶ δὲ νικιέται ποτέ, σ' δλους τοὺς αἰῶνες, ἀπ' δλους τοὺς ἔσωτερικοὺς βαρβάρους τῆς ⁹Ιστορίας κι⁹ ἔχθρούς του, δποιοι κι⁹ δσοι κι⁹ ἀν εἶναι, («Μή ποτ' ἀν καταπολεμηθῆναι μηδὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων», «οὐχ ὑπὸ τῶν ἄλλων»). ⁹Εκεῖνοι ποὺ ἐγίησαν καὶ νικοῦν, κατάστρεψαν καὶ καταστρέφουν, σύντριψαν καὶ συντρίβουν πάντα τὸν ⁹Ελληνισμὸ εἶναι μόνο οἱ ἔσωτερικοὶ βάρβαροι, εἴτε μόνοι, εἴτε σὲ συμμαχία μὲ τοὺς ἔξωτερικοὺς βαρβάρους. Καὶ οἱ αἰώνιοι ἔσωτερικοὶ βάρβαροι τοῦ ⁹Ελληνισμοῦ εἶναι μόνο οἱ «⁹Ολίγοι», οἱ φίλοι τῆς ⁹Ελληνικῆς ⁹Ολιγαρχίας, τῆς ⁹Ελληνικῆς Τυραννίας, οἱ μεγαλύτεροι ἔχθροι τοῦ ⁹Ελληνικοῦ Κόσμου, τοῦ ⁹Ελληνικοῦ ⁹Ἐμνους, καὶ τῆς Κοσμικῆς Μοίρας τοῦ ⁹Ελληνικοῦ ⁹Ἐμνους σ' δλους τοὺς αἰῶνες τῆς ⁹Ελληνικῆς καὶ τῆς Παγκόσμιας ⁹Ιστορίας. Οἱ «⁹Ολιγαρχικοὶ» τῆς ⁹Ελλάδας δὲν τῶν ⁹Εποχῶν, μὲ τὸν ἀνίερο σκοπὸ τῆς ἐπιβολῆς, γιὰ λόγους μόνο αἰκο-

νομικῆς ἐκμετάλλευσης καὶ μόνο χυδαίου ὑλικοῦ συμφέροντος, τοῦ κράτους τῆς πολιτικῆς ἢ κοινωνικῆς ἢ οἰκονομικῆς τυραννίας τους ἀπάνου στὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ἐδημιούργησαν καὶ δημιουργοῦν σὸν ὅλες τὰς Ἐποχὲς—καὶ στὸν Ἀρχαῖα καὶ στὰ Μεσαιωνικὰ καὶ στὰ Νεώτερα Χρόνια καὶ στὴ σύγχρονη Ἐποχὴ—καὶ σὸν ὅλες τὰς κρίσιμες γιὰ τὸ Ἐθνος στιγμὲς ὅλες ἐκεῖνες τὰς ἐσωτερικὲς διαμάχες καὶ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐμφύλιους σπαραγμοὺς ποὺ κατάστρεψαν καὶ καταστρέψουν πάντα τὸν Ἑλληνισμό. Καὶ οἱ τρεῖς μεγάλοι ἴστορικοὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, καὶ ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Εσενοφῶν, στιγματίζουν τὸν ἀποτρόπαιο ὁλό τῆς Ἑλληνικῆς Ὀλιγαρχίας στοὺς Ἀρχαίους Καιροὺς καὶ διακηρύσσουν διμόφωνα, πώς ἡ Ἑλληνικὴ Ὀλιγαρχία εἶναι αὐτὴ ποὺ κατάστρεψε τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Καὶ πρῶτος ὁ Ἡρόδοτος τονίζει στὴν ἀθανάτη ἴστορία του ἐπιγραμματικῶτατα: «Ἐπὶ γὰρ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεος καὶ Ξέρξεω τοῦ Δαρείου καὶ Ἀρτοξέρξεω τοῦ Ξέρξεω, τριῶν τούτων ἐπεξῆς γενεέων, ἐγένετο πλέω κακὰ τῇ Ἑλλάδι ἥ ἐπὶ εἴκοσι δλλας γενεύς τὰς πρὸ Δαρείου γενομένας, τὰ μὲν ἀπὸ τῶν Περσέων αὐτῇ γενόμενα, τὰ δὲ ἀπὸ αὐτῶν τῶν κορυφαίων περὶ τῆς ἀρχῆς πολεμεόντων» (ΣΤ. 98). Ἐπίσης ὁ κλασσικὸς καὶ τετραγωνικὸς Θουκυδίδης βεβαιώνει: «Οὕτως ὅμη ἥ στάσις προυχώρησε, καὶ ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν τοῖς πρώτῃ ἐγένετο· ἐπεὶ ὕστερον γε καὶ πᾶν ὡς εἰπεῖν τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὖσῶν ἐκασταχοῦ τοῖς τε τῶν δῆμων προστάταις τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι καὶ τοῖς ὄλιγοις τοὺς Λακεδαιμονίους... καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι... πάντων δὲ αὐτῶν αἴτιον ἀρχὴ ἥ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν· ἐκ δὲ αὐτῶν καὶ ἐξ τὸ φιλονεικεῖν καθισταμένων τὸ πρόθυμον. οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστάτες... παντὶ δὲ τρόπῳ ἀγωνιζόμενοι ἀλλήλων περιγίγνεσθαι ἐτόλμησάν τε τὰ δειγότατα... τὰ δὲ μέσα τῶν πολιτῶν ὑπὸ ἀμφοτέρων ἥ ὅτι οὖ ἔυνηγωνίζοντο ἥ φθύνω τοῦ περιεῖναι διεφθείροντο» (Γ. 82). Τὸ ἵδιο καὶ ὁ Εσενοφῶν, σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία μὲ τὸν Ἡρόδοτο καὶ τὸ Θουκυδίδη, τονίζει σὸν ὅλη του τὴν ἴστορία («Ἑλληνικὰ») τὸν δλεθριώτατο ὁλό τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ὀλιγαρχίας ὡς τὸν κύριο λόγο τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ: «Οἱ μὲν δὴ δεξάμενοι τὰ χρήματα εἰς τὰς οἰκείας πόλεις διέβαλλον... ἐπεὶ δὲ ταύτας εἰς μῆσος αὐτῶν προήγαγον, συνίστασαν καὶ τὰς μεγίστας πόλεις πρὸς ἀλλήλας (Ἑλλ. Γ'. 5. 1—2)... οἱ τε τῶν παρὰ βασιλέως χρημάτων μετεσχηκότες καὶ οἱ τοῦ πολέμου αἰτιώτατοι... σφαγὰς ἐπεχείρουν ποιεῖσθαι... οἱ ἀνοσιώτατοι... ἔσφαττον καὶ πρὸς τοῖς ἰεροῖς» (Ἑλλην. Δ. 4. 1—4).

«Ο Ἑλληνικὸς Λόγος ἀρπάζει ἐδῶ τὸν ταῦρον ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ ἀποκαλύπτει σὸν ὅλο τὸν Κόσμο τὴν καρδιὰ τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ προβλήματος καὶ βγάζει στὸ φῶς ὅλες τὰς ἀπαίσιες σκοτεινὲς δυνάμεις, ποὺ ἔβύθισαν τὸ Ἑλληνικὸν Ἐθνος στὴν πιὸ φριχτὴ τραγωδία ποὺ εἶδε ὡς σήμερα ὅλος ὁ Κόσμος, δείχνοντας συνάμα καὶ τὸ δρόμο τοῦ Ἑλληνικοῦ Λυτρωμοῦ καὶ Θριάμβου. «Ο Ἑλληνισμὸς ἐμεγαλούργησε κι ἔλαμψε καὶ λάμπει μέσα στὸν Κόσμο ὃσες φορὲς ἔθριαμβευσαν καὶ θριαμβεύουν οἱ δυνάμεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Φωτὸς καὶ

τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, οἱ δυνάμεις τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ψυχῆς καὶ τῆς Ἀρετῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, βυθίστηκε στὰ σκοτάδια καὶ καταστράφτηκε ὅλες τὶς φορὲς ποὺ καταστράφτηκε καὶ καταστρέφεται καὶ στὰ Νεώτερα χρόνια καὶ στὶς Ἡμέρες μας μόνο ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀλιγαρχία—Τυραννία καὶ μόνο ἀπὸ τὰ ἐγκλήματα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀλιγαρχίας—Τυραννίας ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους. Καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ βάρβαροι, οἱ «Ὄλιγαρχοι» τῆς ἀρχαίας Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔδωσαν στοὺς συνασπισμένους ἐξωτερικοὺς ἔχθρούς της τὴν νίκην: «Μετὰ δὲ ταῦτα Λύσανδρός τε κατέπλει εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ οἵ φυγάδες¹ κατήσαν καὶ τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπὸ αὐλητρῷ διδων πολλῇ προθυμίᾳ, νομίζοντες ἐκείνην τὴν ἥμέραν τῇ Ἑλλάδι ἀρχειν τῆς ἐλευθερίας². (Ξενοφ. Ἐλλην. Β. 2. 23).

Ο Πλατωνικὸς λόγος χτυπάει ἔδῶ τὰ Οὐράνια. Μόνο τυφλοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἴδουν τὸ ἀπροσμέτρητο καὶ ἀπροσπέλαστο ὕψος καὶ τὴν ὑπερκόσμια μεγαλοπρέπεια τοῦ ἀληθινοῦ φιλοσοφικοῦ νοήματος τῶν στοχασμῶν τοῦ ὑψηλοτερού φιλοσοφικοῦ πνεύματος ὅλων τῶν αἰώνων, ποὺ φωταστράφτει στὰ αἰώνια αὐτὰ ὕψη σὰν ἀτέλειωτη σειρὰ ἀστραπῶν μὲσα στὴ νύχτα τῆς Αἰωνιότητας. Ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος ὅλος ὁ ἀπέραντος κόσμος τῆς Ὅλης καὶ τῆς ὑλικῆς Δύναμης, ὅλος ὁ κόσμος τῶν αἰωνίων ἐξωτερικῶν κι³ ἐσωτερικῶν βαρβάρων, τῶν βαρβάρων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀλιγαρχίας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μόνη ἡ Ἱερὴ καὶ θεία πολιτεία τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἀρετῆς, μόνη ἡ ἀδούλωτη, αἰώνια ἐλεύθερη καὶ δημοκρατικὴ ψυχὴ τῆς μ⁴ ὅλες τὶς ἀπέραντες καὶ ἀκατάβλητες κι⁵ ἀπάνου ἀπὸ ὅλο τὸν Κόσμο αἰώνιες ἐσωτερικὲς δυνάμεις της. Ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος ἡ Τυραννία καὶ ἡ Σκλαβιά, ἡ Ὅλη καὶ ὁ Ζόφος, τὸ Μηδὲν καὶ ὁ Θάνατος. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Ἐλευθερία, ἡ Δίκη, τὸ Πνεῦμα, ἡ Ἀρετή, τὸ Φῶς, ἡ Ζωή, ἡ Ἀθανασία! . . . Ἡ Αἰωνία Ἀθήνα, καρδιὰ καὶ νοῦς καὶ ψυχὴ κι⁶ αἷμα καὶ φωτιὰ καὶ φλόγα καὶ φῶς τῆς Αἰωνίας Πανελλάδας, ὑψώνεται ἀπὸ τὸν ἀθάνατο πνευματικὸν ἐθνάρχη τοῦ προαιώνιου καὶ παναιώνιου καὶ ὑπεραιώνιου Ἑλληνισμοῦ ἀντιμέτωπη πρὸς ὅλο τὸν ἄλλον Κόσμο! . . . Μὲ τοὺς ἀθάνατους καὶ ἵσοθεούς ἥρωές της, «γεννήματα καὶ παιδεύματα τῶν Θεῶν», κατάχτησ τὴν ΜΟΝΑΔΙΚΗΝ ΘΕΣΗΝ μέσα σ⁷ ὅλο τὸν Κόσμο καὶ στὴν Ἰστορία καὶ τὴν Βίβλο τῆς Ἰστορικῆς Μοίρας ὅλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους.⁸ Ο θεῖός της «πότμος» εἶναι ἡ ἀχτινοβολία της ἀπάνου ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμο, τὸ Ἀπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Ἡ θεία Μοίρα ὅλων τῶν

1. Οἱ ἐξωρισμένοι ἀπὸ τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτείαν ὄλιγαρχοι της.

2. «Ἐτσι ως ἡμέρα ἐλευθερίας γιόρτασαν καὶ ὑστερούντος ἀπὸ 25 αἰῶνες, φυσικὰ μὲ μουσικὰ ὅργανα, νταούλια καὶ πίπιζες, καὶ χοροὺς καὶ πανηγύρια, καὶ τὰ τσακάλια τῆς Νεοελληνικῆς Ὀλιγαρχίας τὴν πρώτη Νοέμβρη 1920, τὴν καταραμένη, γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἐθνος, ἡμέρα, ποὺ κατάφεραν μὲ δλα τὰ ἐγκλήματά τους ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους νά γκρεμίσουν τὸ γίγαντα τοῦ Νεοελληνισμοῦ, τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο, καὶ νὰ συντρίψουν τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἡ πολιτικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Μεσσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ περίμενε τὸ Ἑλληνικὸν Ἐθνος 25 αἰῶνες . . . Κι⁹ ἔπειτα ὑπάρχουν μωροὶ καὶ ἀφιλοσόφητοι ἀνθρώποι, ποὺ ἔχουν τὴν ἀφέλεια καὶ τολμοῦν νὰ ὑποστηρίζουν, πώς τάχα οἱ Ἑλληνες δὲν εἶναι αἰώνιοι . . .

Μοιρῶν της εἶναι ἡ Ἀθανασία («Μὴ ποτέ ἀν καταπολεμηθῆναι μήδε οὐ πότε ΠΑΝΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ»), ἡ Μοίρα νὰ ἔναι ἡ καρδιά τῆς καρδιᾶς δὲν τῆς Ἀνθρωπότητας καὶ δὲν τῆς Δημιουργίας.

Ἡ ἥρωϊκὴ στάση τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας στὴν κοσμοϊστορικὴ στιγμὴ τῆς ἥττας της ἀπὸ τὶς ἐνωμένες ὑλικὲς δυνάμεις δὲν τοῦ Κόσμου ὑπῆρξε ἀντάξια δὲν τῆς ἰστορίας της καὶ τῆς κοσμικῆς της μοίρας καὶ τὴν κάνει νῦν ἀχτινοβολάῃ ἀπάνου ἀπὸ δὲν τοὺς αἰῶνες μὲ ὑπερούσιο φῶς: «Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πολιορκούμενοι κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἤπόρουν τί χρὴ ποιεῖν, οὕτε νεῶν οὕτε συμμάχων αὐτοῖς δύντων οὕτε σίτου... καὶ ἀποθνησκόντων ἐν τῇ πόλει λιμῷ πολλῶν οὐδὲν διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς. Ἐπεὶ δὲ παντελῶς ἥδη ὁ σῖτος ἐπιλελείπει... πολλοὺς τῷ λιμῷ ἀπολεῖσθαι. Περὶ δὲ τῶν τειχῶν τῆς καθαιρέσσεως οὐδεὶς ἐβούλετο ξυμβουλεύειν. Ἀρχέστρατος γὰρ εἰπὼν ἐν τῇ βουλῇ Λακεδαιμονίοις κράτιστον εἶναι ἐφ’ οὓς προύκαλοῦντο εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἐδέ θη προύκαλοῦντο δὲ τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σταδίους καθελεῖν ἐκατέρου· ἐγένετο δὲ ψήφισμα μὴ ἐξεῖναι περὶ τούτων ξυμβούλευειν» (Ξενοφ. Ἑλλ. Β. 2. 10-15).

Οἱ Λαοὶ καὶ τὰ Ἐθνηζοῦν μόνο μὲ τὸ φῶς τῆς ἰστορίας τους. Καὶ μέσος στὰ σκοτάδια τῶν πτώσεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέσα στὰ βάραντρα τῆς Ἱστορίας δὲ σβύνει ποτὲ τὸ τρισάγιο φῶς τῶν ἀκατάλυτων κι^ν αἰώνια στοιχειωμένων καὶ φωτοβόλων δημιουργικῶν του δυνάμεων ποὺ τὸν κρατοῦν στοιχειωμένο αἰώνια στὴ ζωὴ κι^ν ἀπάνου στὴ Γῆ. Τὸ ἥρωϊκὸ τέλος τῆς Κωνσταντινούπολης στὰ 1453, ἡ βαθειὰ καὶ φλογερὴ πίστη τοῦ Ἑλληνισμοῦ στοὺς αἰῶνες τῆς Τουρκοκρατίας γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, ἡ ἔξοδος τοῦ Μεσολογγιοῦ στὰ 1826, τὸ Ἀρκάδι, τὸ 1940, τὸ 1941—1944, τὸ 1947—1949, δλες οἵ αἰώνιες στιγμὲς ποὺ δὲ Ἑλληνισμὸς γίνεται δλοκαύτωμα καὶ οἵ φλόγες τῶν δλοκαυτωμάτων του μέσα σ^τ δὲν τοὺς αἰῶνες φωτοπλημμυρίζουν τὸ δρόμο τῆς αἰωνίας του Ἱστορικῆς Μοίρας καὶ τῆς Ἱστορικῆς Μοίρας δὲν τοῦ Κόσμου, φωτίζονται καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἥρωϊκῆς καὶ θεϊκῆς στάσης τῆς Ἱερῆς πολιτείας στὶς φοβερώτατες στιγμὲς τῆς ἥττας της στὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὑστεροῦ ἀπὸ τιτάνειο ἀγώνα ἐνὸς τρίτου τοῦ αἰώνα. Ἡ Σπάρτη ὑπῆρξε ὁ ὑλικὸς νικητὴς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀλλ^ο δὲ ἡθικὸς νικητὴς ὑπῆρξε ἡ πολιτεία τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡ ἡθικὴ νίκη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου φωτίζει δλα τὰ σκοτάδια τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας κι^ν ἐφώτισε καὶ τὰ Ἑλληνικὰ σκοτάδια σ^τ δλα τὰ κατοπινὰ χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καὶ προπάντων στὰ χρόνια τῆς αἰσχρῆς γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκίδα ἢ εἰρήνης τοῦ βασιλῆα τῆς Περσίας, ἀνόσιου ἔργου τῆς Ἑλληνικῆς Ὀλιγαρχίας (Βλ. Ξενοφ. Ἑλληνικά).

Ἡ ἐθνικώτατη στάση τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου στὴν ἰστορικὴ αὐτὴ στιγμὴ γεμίζει τὴν Ἀθηναϊκὴ καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Ψυχὴ καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ Πλ. ἐθνικὴ περηφάνεια καὶ δίνει στὸν πανηγυρικό του τὴ δύναμη καὶ τὰ φτερά νῦν ἀναφερωθῆ καὶ νὰ πετάξῃ στοὺς κόσμους τοῦ ἀπογείου τῆς Θρησκείας τῆς αἰωνίας Μοίρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ως ἔθνους καὶ ὡς φυλῆς. Καὶ στὶς φοβερῶ-

τατες αὐτὲς γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἐθνος στιγμὲς ἔλαιψε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα —κι” δχι γιὰ τελευταία φορὰ—τὸ αἰώνιο πνεῦμα καὶ ἡ ἡθικὴ ὁρμη τῆς αἰώνιας ψυχῆς τῆς πολιτείας—μητέρας καὶ καρδιᾶς τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ. Μόνο οἱ Ἀθηναῖοι δὲν πῆραν μέρος στὴ φοβερὴ γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν Γένος συνθήκη αὐτὴ «διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον ἔργον ἔργασασθαι Ἑλληνας βαρβάροις ἐκδόντες» (245 ΔΕ). Σ’ δλες τὶς κρίσιμες στιγμὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου τὸ θεῖο φῶς τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἀρετῆς φωτίζει τὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας. Τὸ ἀστρο τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἀρετῆς εἶναι τὸ ἀστρο τῆς αἰωνίας Ἑλληνικῆς Μοίρας. Η ουσία τῆς Ἰστορικῆς Μοίρας τῆς Αἰωνίας Ἀθηναϊκῆς—Αἰωνίας Ἑλλάδας εἶναι ἡ συνείδηση τῆς ὥμορφιᾶς τῆς καὶ τῆς ἀπάνου ἀπὸ δλο τὸν Κόσμο πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς ἀγτινοβολίας της, ἡ συνείδηση τῆς ἐθνικῆς ἀγνότητάς της καὶ λάμψης της, ἡ προαιώνια καὶ παταιώνια πίστη πώς ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία εἶναι ἡ Ἐστιάδα τῆς ὑπερχρονικῆς θρησκείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνισμοῦ καὶ τῶν κοσμικῶν πεπρωμένων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους. Ο Πλ. φωτίζοντας τὸ κεντρικότατο πρόβλημα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας καὶ τῆς Ἰστορικῆς Μοίρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ως ἔθνους καὶ ως φυλῆς, τὸ βαθύτατο ἐθνικὸ πνεῦμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου καὶ τὴ βαθύτατη ἐθνικὴ αὐτοσυνείδηση τῆς ἐθνικῆς ἀγνότητας καὶ ὥμορφιᾶς του καὶ τῆς φεγγοβολιᾶς τῆς ἐθνικῆς του Μοίρας, μὲν ἄλλους λόγυσις τὴν Ἑλληνικότητά του καὶ τὴν ἀφοσίωσή του στὴ Θρησκεία τοῦ φωτὸς καὶ τῆς λατρείας τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Ὄντος, ποὺ ἐνσαρκώνει ὁ Ἀθηναϊκὸς Κόσμος, θεωρεῖ ως τὸ βαθύτερο αἴτιο τῆς Ἰστορικῆς μεγαλουργίας τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας καὶ τὸ βαθύτερο καὶ ὑψηλότερο μοτίβο τοῦ ἔγκωμιασμοῦ της. Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ καὶ τὴν πνευματοθεωρία του αὐτὴ τοῦ ἀπολύτου καὶ ἀκρατού Ἑλληνικοῦ Ἐθνισμοῦ δ Πλ. δείχνει στὸν Ἑλληνικὸ Κόσμο δλων τῶν αἰώνων καὶ στὸ Νεοελληνικὸ Κόσμο τὸ δρόμο τῆς ἐθνικῆς του Ειμαρμένης: «Μόνοι δὲ ἡμεῖς ούκ ἐτολμήσαμεν οὕτε ἐκδοῦναι οὕτε ὅμοσαι. Οὕτω δὴ τοι τό γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον βέβαιόν τε καὶ ύγιες ἐστιν καὶ φύσει μισοβάρβαρον, διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἑλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων. Οὐ γὰρ Πέλοπες ούδε Κάδμοι ούδε Αἴγυπτοί τε καὶ Δαναοὶ ούδε ἄλλοι πολλοὶ φύσει μὲν βάρβαροι ὄντες, νόμῳ δὲ Ἑλληνες, συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ’ αὐτοὶ Ἑλληνες, οὐ μειξοβάρβαροι οἰκοῦμεν, διεν καθαρὸν τὸ μῆσος ἐντέτηκε τῇ πόλει τῆς ἀλλοτρίας φύσεως» (245CD). Οἱ αἰώνιοι αὐτοὶ λόγοι τοῦ Πλ. εἶναι ἀκατάληπτοι ἀπὸ δλους τὸν βαρβάρους καὶ τὸν μειξοβαρβάρους Γραικύλους καὶ Γασμούλους τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας, ἀλλ’ διενοργήσ τοῦ θεουργήματος τῆς αἰωνίας Μοίρας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους εἶναι δ φιλόσοφος—ἐθνικὸς προφήτης τοῦ αἰωνίου ἐθνικὰ πάναγου καὶ πάμφωτου Ἑλληνισμοῦ καὶ θεσμοθετεῖ ἐδῶ τοὺς αἰώνιους νόμους τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ τῶν Ἰστορικῶν πεπρωμένων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου ως ἐθνικοῦ δργανισμοῦ μέσα στὴν Παγκόσμια Ἰστορία. Η αἰωνία Ἑλληνικὴ Ψυχὴ νοιώθει ἐδῶ νὰ φτεροκοπῇ στοὺς αἰθέρες καὶ μέσα στὸ αἰώνιο φῶς! Ο πιὸ βαθὺς καὶ πιὸ ἀστραφτερὸς Ἑλληνικὸς Ἐθνισμός, ἡ πιὸ βαθειὰ ἐθνικὴ πίστη καὶ ἀφοσίωση στὰ αἰώνια Ἰδανικὰ—Πεπρωμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους, τοὺς αἰώνιους ἐθνικοὺς Θεοὺς

τοῦ ἀπάνου ἀπὸ τὸν "Απειρο Χρόνο" Ἐλληνισμοῦ, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἔθνικὰ πάναγγης καὶ πάμφωτης κι" ἀστραφτοβολούσας Αἰωνίας Ἀθήνας—Αἰωνίας Πανελλάδας («διὰ τὸ εἱλικρινῶς εἶναι Ἐλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων»), βροντοφωνάζει ἐδῶ ὁ προφήτης ὅλων τῶν ἔθνικῶν προφητῶν, εἶναι τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῆς Ἐλληνικῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς κοσμικῆς μεγαλουργίας ὅλων τῶν ἀθανάτων Ἡρώων—Πατέρων τοῦ Αἰωνίου Ἐλληνισμοῦ καὶ τῶν αἰωνίων θαυμάτων τοῦ Ἐλληνισμοῦ. Ὁ κορυφαῖος τοῦ Ἱεροῦ χοροῦ τῆς Αἰωνίας Πανελλάδας χαράζει μὲ πύρινα γράμματα ἀπάνου ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῆς Αἰωνιότητας τὰ αἰώνια δόγματα καὶ θέσμια τῆς αἰωνίας Μεταφυσικῆς—Θρησκείας—Ἡμικῆς τῆς αἰωνίας κοσμικῆς καὶ ἴστορικῆς Μοίρας τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου ὡς ἔθνικοῦ Ὁργανισμοῦ μέσα στὴ Δημιουργία. Ὁ Ἐλληνικὸς Ἡρῷσμός, ἡ Ἐλληνικὴ Ἀρετὴ (τὸ «γενναῖον»), ὁ θεϊκὸς ἕρως τῆς Ἐλληνικῆς Ἐλευθερίας (τὸ «ἔλευθερον»), στὸ πιὸ βαθὺ καὶ πιὸ ὑψηλὸ νόημά της, ὡς ἔθνικῆς πνευματικῆς καὶ ἡμικῆς Δημιουργικῆς Ἐλευθερίας ποὺ προϋποθέτει τὴ φυσικὴ ἔθνικὴ Ἐλευθερία, τὴν ἔθνολογικὴ καθαρότητα τοῦ Ἐλληνικοῦ ἔθνικοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ τὸν ἔθνικὸ ἔξαγγισμό του ἀπ' ὅλα τὰ στοιχεῖα τῶν βαρβάρων καὶ μειξιθαρβάρων καὶ τὸν ἀπόλυτο θρίαμβο τῆς ἔθνικῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἔθνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἔθνικῆς ψυχῆς τοῦ ἔθνικὰ πάναγγον Ἐλληνισμοῦ, ὁ ἀπόλυτος ἀντιθαρβαρισμὸς καὶ μισοθαρβαρισμός, τὸ διλόφλογο ἀκατάλυτο κι" αἰώνιο («βέβαιον καὶ ὑγιές») μῖσος καὶ ὁ ἀδιάκοπος ἀμείλιχτος καὶ ἀδυσώπητος καὶ ἀνήλεος πόλεμος ὅλων τῶν ἔθνικὰ ἀληθινῶν καὶ γνήσιων καὶ πάναγγων Ἐλλήνων ἐναντίον ὅλων τῶν ἔξωτερικῶν βαρβάρων καὶ τῶν ἔσωτερικῶν μειξιθαρβάρων Πελόπων, Κάδμων, Αἰγύπτων, Δαναῶν, Γραικύλων, Γασμούλων, Γιαννιτσάρων καὶ Κουΐσλιγγ τῆς τελευταίας ὥρας καὶ σοδειᾶς, ὅλων τῶν «φύσει» βαρβάρων καὶ «νόμῳ» μόνο Ἐλλήνων, ἐνόχων κι" ἐγκληματιῶν τῆς Αἰωνίας Ἐλλάδας, εἶναι τὰ Πλατωνικὰ δόγματα τῆς Θρησκείας ὅλων τῶν θρησκειῶν ὅλου τοῦ Κόσμου, τῆς Θρησκείας τοῦ Ἐλληνικοῦ Ἐθνισμοῦ καὶ τῆς Ἐλληνικῆς Πατριδολατρείας. Τῆς Θρησκείας τῆς νίκης καὶ τῆς παγκόσμιας καὶ παναιώνιας ἀχτινοβολίας τοῦ Ἐλληνικοῦ Ἐθνους, ὡς τῆς ὑψιστῆς ἀξίας ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ἰστορίας ὅλου τοῦ Κόσμου. Ὁ αἰώνιος πόλεμος τοῦ ἔλευθερου καὶ δημιουργικοῦ καὶ θεϊκοῦ Ἐλληνικοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ Ἐλληνικοῦ Ἡρωα, ἐναντίον τῶν ἔξωτερικῶν καὶ τῶν ἔσωτερικῶν βαρβάρων καὶ ὁ ἀπόλυτος θρίαμβος τοῦ ἔθνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἔθνικῆς ψυχῆς τοῦ Ἐλληνισμοῦ! Ὁ πανηγυρικὸς τοῦ Πλάτωνος εἶναι αήρυγμα ἔθνισμον, ἔθνικῆς πίστης, ἔθνικῆς δημιουργίας, ἔθνικῆς ἀχτινοβολίας. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου πρέπει νἀχῃ ὡς ὑπέροτατο ἔθνικὸ νόμο της τὸ θρίαμβο καὶ ὅχι τὴ συντριβὴ τοῦ Ἐλληνικοῦ Ἐθνους («μὴ δι' ὅργὴν ίδιαν τὸ κοινὸν τῶν Ἐλλήνων διολλύναι» 242D). Οἱ πόλεμοι τῶν Ἐλλήνων, διακηρύσσει ὁ ἔθνικὸς προφήτης, πρέπει νὰ μὴν ἦναι ἔσωτερικοὶ κι" ἐμφύλιοι, ἀλλὰ μόνο ἔξωτερικοὶ πόλεμοι ἐναντίον τῶν αἰωνίων βαρβάρων ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ νάχουν ὡς πανυπέροτατο σκοπό τους τὴν τελεία καταστροφὴ τῶν βαρβάρων («διολλύναι τοὺς βαρβάρους μέχρι διαφθορᾶς» (242D). Ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἔξοντωση καὶ τὸ ξερρέζωμα καὶ ἡ τελειωτικὴ καταστροφὴ ὅλων τῶν ἔξωτερικῶν βαρβάρων καὶ ὅλων τῶν ἔσωτερικῶν βαρβάρων, τῶν «μειξιθα-

βάρων», είναι ή πιὸ ψηλή, μέσα σ' ὅλη τὴν πνευματικὴν Ἰστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐθνικὴ Ἡθικὴ τῆς πιὸ ψηλῆς ἐθνικῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τῆς Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας.

ε'. Η ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ (246 A - 249 C)

Τὸ ἔγκωμο τῶν «Πατέρων» τῆς Ἑλληνικῆς Ἀθανασίας, τῶν ἥρωών τῆς Αἰωνίας Ἀθήνας—Αἰωνίας Πανελλάδας, ἀκολουθεῖ ή «παραίνεση» πρὸς τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀδερφοὺς τῶν ἥρωϊκῶν νεκρῶν τῆς σύγχρονης Ἐποχῆς (246 A—247 C). Τὸ ὕψος καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ πανηγυρικοῦ καὶ τῆς παραμυθίας ἐθαύμασαν καὶ θαυμάζουν ὅλοι οἱ αἰῶνες. Ὁ ποταμὸς φωτὸς ποὺ πλημμυράει τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ Πλατωνικοῦ λόγου ἔχεινεται ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν οὐρανοκορυφῶν τῆς αἰωνίας Κοσμοθεωρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τῆς Ἑλληνικῆς Ὡραιολατρείας. Ὁ ἔρως τῆς Ὡμορφιᾶς, στὸ πιὸ ψηλὸν καὶ πιὸ ἀστραφτερὸν νόημα ποὺ ἐφωτοβόλησε ποτὲ τὴν ἄβυσσο τῆς Ἰστορίας, καὶ ή λατρεία τῆς δραίας καὶ θείας φωτοπλημμυρισμένης ζωῆς τοῦ ὁραίου Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ κοσμικὰ ἐνσαρκωμένου καὶ Ἑλληνοενανθρωπισμένου μέσα στὸν ὁραῖο ἡλιοπλημμυρισμένο Ἑλληνικὸ Κόσμο Ἑλληνικοῦ Θεοῦ, είναι τὰ μυστικὰ βάθη, τὸ ἄγιο Βῆμα, τῆς κοσμικῆς μυσταγωγίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχή, ἡ σάρκα καὶ τὸ αἷμα, τῆς αἰωνίας Ὡμορικῆς Ἐλένης, τῆς Ἡλιογέννητης τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου, καὶ τῆς αἰωνίας Πλατωνικῆς Διοτίμας! Τὸ Ἀπόλυτο, τὸ Αἰώνιο, τὸ Θεῖο, φωτοπηγὴ τῆς αἰωνίας Ζωῆς καὶ τῆς αἰωνίας Ὡμορφιᾶς («ζῷον ἀΐδιον καὶ ἀριστον»), ποὺ δὲ ἔρως τῆς ὁμορφιᾶς του κινεῖ τὸ Σύμπαν («κινεῖ ὡς ἔρωμενον» Ἀριστ. Μεταφ. Λ. 7. 1072 B). Τὸ Πάθος καὶ ἡ Θρησκεία τῆς Ὡμορφιᾶς ὑπῆρξε σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τὸ μυστικὸ δῆλον τῶν μυστικῶν τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλουργίας καὶ ἀχτινοβολίας, τὸ «πρῶτον κινοῦν» τῆς Ἑλληνικῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστορίας: «... ἡμῖν δὲ ἔξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἴρούμεθα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὸν ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς δινείδη καταστῆσαι καὶ πρὸν τοὺς ἡμετέρους πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι, ἥγούμενοι τῷ τοὺς αὐτοῦ αἰσχύνοντι ἀβίωτον εἶναι, καὶ τῷ τοιούτῳ οὔτε τινὰ ἀνθρώπων οὔτε θεῶν φίλον εἶναι οὔτε ἐπὶ γῆς οὔτε ὑπὸ γῆς τελευτήσαντι» (246 D). Ἡ Θέληση τοῦ «μᾶλλον τελευτᾶν ἢ μὴ καλῶς ζῆν», τὸ Πάθος τοῦ «εὖ ζῆν» ἢ «εὖ πράττειν» (Ἀριστ. Ἡθ. Ν. Α8. 4, Ἡθ. Μεγ. Α4. 2, Πολιτ. Β. 6), είναι ἐκεῖνο ποὺ ἐφλόγιζε τὰ στήθη δῆλον τῶν ἥρωών τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ἔδωσαν τῇ ζωῇ τους γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὸ «εὖ ζῆν» τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, καὶ είναι τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῶν νικῶν τοῦ Μαραθώνα, τῆς Σαλαμίνας, τῶν Πλαταιῶν, καὶ δῆλον τῶν ἀλλων κοσμοϊστορικῶν νικῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς μυριόχρονης ζωῆς του ἀπάνου στὴν Ἡθικὴ Γῆ, καὶ στὸ Αρχαῖα Χρόνια καὶ στὸ Μεσαίωνα καὶ στὴ Νεώτερη καὶ τὴ Σύγχρονη Ἐποχή. Τὸ Ἑλληνικὸ Πάθος καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Θρησκεία τῆς Ὡμορφιᾶς καὶ τῆς «Εὐκλείας» (247A), τῆς Ἑλληνικῆς Ἀθανασίας, είναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ μυστικὴ πηγὴ καὶ φλόγα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Νίκης, τῆς Ἑλληνικῆς Ελευθερίας, τῆς Ἑλληνικῆς Μοί-

ρας. Καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τῆς λατρείας τῆς Ὡμορφιᾶς ὑπεροχόσμα ἀνθη εἶναι οἱ θεῖοι λόγοι τοῦ Πλάτωνος: «ΠΑΝ ΠΛΗΘΟΣ ΚΑΙ ΠΑΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΑΡΕΤΗ ΥΠΕΙΚΕΙ». Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρετὴ φωτοβολάει ἐδῶ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς νέας κοσμογονικῆς στροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου στὸν Ε' αἰώνα, ποὺ σημειώνεται μὲ τὴν φιλοσοφία τοῦ Σωκράτη καὶ ἀποκορυφώνεται στὴ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη. Ἡ Συνείδηση τῆς αἰωνίας οὖσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου γίνεται ἐδῶ βαθύτερη καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Βάθος ἐνορᾶται καὶ φωτοπλημμυρίζεται τῷρα ἀπὸ μιὰ νέα σκοπιὰ ποὺ ἀποκαλύπτει ὅλους τοὺς δρίζοντες ὅλων τῶν κόσμων καὶ σφαιρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὅντος. Ἔνας νέος τόνος ἀκούγεται τῷρα στὴ θεία μουσικὴ συμφωνία τῆς ζωῆς καὶ τῆς πνευματικῆς δημιουργίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Τὸ «Κάλλος» τοῦ σώματος εἶναι «Κάλλος» τῆς ψυχῆς. Τὸ φῶς τοῦ «Κάλλους» τῆς ψυχῆς φεγγοβολάει τὸ «Κάλλος» τοῦ σώματος. Τὸ δεύτερο εἶναι αἰσθητὸ σύμβολο καὶ αἰσθητὴ φεγγοβολιὰ καὶ ἀνταύγεια καὶ μօρφο τοῦ πρώτου. Τὸ πνευματικὸ—ἡθικὸ Σύμπαν φωτοβολάει τὸ φυσικὸ Σύμπαν. Ὁ ἔξωτερικὸς Κόσμος εἶναι ἀντιφεγγιὰ τοῦ ἔσωτερικοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἡθικοῦ Κόσμου. Ὁ υλικὸς Κόσμος δὲν ἔχει «Κάλλος». Τὸ «Κάλλος» εἶναι «Κάλλος» μόνο τῆς Ζωῆς. Καὶ Ζωὴ εἶναι μόνο τὸ Πνεῦμα καὶ μόνο ἡ Ἀρετή. Ἡ Ὅλη εἶναι ἡ ἀρνητὴ τῆς Ζωῆς, τοῦ Φωτός, τὸ Σκοτάδι καὶ ὁ Θάνατος, τὸ ἄψυχο, ἀφώτιστο, ἀμορφό καὶ ἀζω Ὅν, τὸ Μὴ Ὅν. Ἡ Ὅλη, τὸ Μὴ Ὅν, ὡς Μὴ Ὅν, δὲν ὑπάρχει πουθενά μέσῳ στὸν Κόσμο. Τὸ Πᾶν εἶναι Ζωὴ καὶ μόνο Ζωὴ, Πνεῦμα καὶ μόνο Πνεῦμα, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ θεοὺς («πάντα πλήρη θεῶν»), ἀπὸ τοὺς θεοὺς τοῦ Πνεύματος—Ζωῆς. Ἡ ἀποθέωση τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Πνεύματος εἶναι ἡ αἰωνία οὖσία τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ἐκμηδένιση τῆς Ὅλης καὶ ἡ συντριβὴ τῶν υλιστικῶν μεταφυσικῶν κοσμοθεωρητικῶν συστημάτων εἶναι ὁ υψηλότερος καὶ ὁ αἰώνιος τίτλος δόξας καὶ τιμῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ προπάντων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη. Ὁ υλικὸς κόσμος, ὁ υλικὸς πλοῦτος, δὲ φέρνει «Κάλλος» καὶ τὸ «Κάλλος» τοῦ σώματος δίχως τὸ «Κάλλος» τῆς Ἀρετῆς δὲν εἶναι ἀληθινὸ «Κάλλος». Καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ λάμψη τοῦ Πνεύματος δίχως τὸ ἡθικὸ φῶς δὲν ἔχει καμιαὶ ἀπολύτως ἀξία. Καὶ ὁ υλικὸς φυσικὸς καὶ πνευματικὸς κόσμος δίχως τὸ φῶς τῆς ἡθικῆς Ἀρετῆς, τῆς Δικαιοσύνης, εἶναι δυὸ ἀντίποδες κόσμοι τοῦ κόσμου τοῦ ἀληθινοῦ «Κάλλους», τοῦ Ἑλληνικοῦ «Κάλλους»: «Οὕτε γὰρ πλοῦτος κάλλος φέρει τῷ κεκτημένῳ μετ' ἀναδρίας . . . οὔτε σώματος κάλλος καὶ ἵσχὺς δειλῶς καὶ κακῶς ἔυνοικοῦντα πρέποντα φαίνεται, ἀλλ' ἀπρεπῆ, . . . πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται» (246 Ε—247 Α). Ἡ Ἀρετή, ἡ ἔσωτερική, ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ἡθικὴ συνάμα ἀχτινοβολία, εἶναι ἡ οὖσία τῆς Ὡμορφιᾶς, στὸ αἰώνιο Ἑλληνικὸ νόημα. Στὸ φῶς τῆς νέας στροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, τῆς Σωκρατικῆς καὶ τῆς Πλατωνικῆς καὶ τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας, τὸ Ἑλληνικὸ Ἔγώ, ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοσυνείδηση,

1. Θαλῆς, Προσωρινοὶ H. Diels, ἔκδ. 3η, τ. Α. σελ. 6 καὶ 12, Πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 899 B καὶ Ἀριστοτ. περὶ ψυχῆς Α. 5. 411a. 7.

γιὰ πρώτη φορὰ παίρνει βαθειὰ καὶ ἔαστερη πνευματικὴ συνείδηση τῆς οὐσίας τοῦ Ἐλληνικοῦ "Οντος. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἰστορία τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου φωτίζεται ὅλο τὸ βάθος τοῦ νοήματος τοῦ Ἐλληνικοῦ Κάλλους, ὃς ἀρμονίας τοῦ Φυσικοῦ, τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Ἡθικοῦ, καὶ τῶν τριῶν κόσμων τοῦ Ἐλληνικοῦ πνευματικοῦ Σύμπαντος, τῶν κόσμων τοῦ Ἀληθινοῦ, τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Ωραίου. Ἡ Ἱδέα τῆς Ἀρετῆς, τοῦ «Κάλλους» τῆς ψυχῆς, προβάλλεται τώρα στὸ κέντρο τοῦ πνευματικοῦ συστήματος τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου ὡς τὸ ὕδαινο τέρερο ἀστρο στὸν οὐρανὸν τῆς πνευματικῆς Ἰστορίας καὶ ὄλου τοῦ Ἐλληνικοῦ καὶ ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητας.

"Ἀλλ'" ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὕδαινοτροπικὴ—ἰδεολατρικὴ πλευρὰ τῆς Ἐλληνικῆς Κοσμοθεωρίας ἔρχεται ἔδῶ στὸ φῶς, σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς νέας στὸν Ε'. αἰώνα πνευματικῆς στροφῆς τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου, ἥ δυναμική, ἥ ἀγωνιστική, ἥ δημιουργική, ἥ πολεμική καὶ ἡρωϊκή πλευρὰ της. Ἡ Ἐλληνικὴ Κοσμοθεωρία ἀπὸ μὰ σκοπιά, τὴ σκοπιὰ τοῦ Ἰδεαλισμοῦ, φαίνεται ὡς στατική, ἀπὸ μὰν ἄλλη ὅμως σκοπιά, τὴ σκοπιὰ τοῦ Ρεαλισμοῦ (καὶ τοῦ Ἰδεαλισμοῦ στὸ βαθύτερα νόημά του) εἶναι δυναμική. Ὁ Ἐλληνικὸς Κόσμος ἀπάνου ἀπ' ὄλα εἶναι ἀπόλυτα θετικιστής καὶ διαλιστής, ὅχι στὸ κοινό, ἀλλὰ στὸ βαθύτερο νόημα τῶν ὅρων αὐτῶν. Ὁ Ρεαλισμὸς τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου δὲν εἶναι μονόπλευρος. Ἡ συνθετικὴ Θεωρία τῆς Ζωῆς εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς Ἐλληνικῆς Κοσμοθεωρίας. Ἡ ἀπόλυτη Πραγματικότητα, στὰ μάτια τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου, δὲν εἶναι τὰ «Φαινόμενα», ὁ αἰσθητὸς ὑλικὸς φυσικὸς Κόσμος, ὅπως θέλουν νὰ εἰποῦν οἱ ὀπαδοὶ ὄλων τῶν ὑλιστικῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων ὄλων τῶν Ἐποχῶν, ἥ μόνο ἥ ὑποκειμενικὴ Ἱδέα, στὸ νύημα ὄλων τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων τοῦ ὑποκειμενικοῦ Ἰδεαλισμοῦ (Berkeley, Fichte, Schopenhauer), ἀλλ' ἥ σύνθεση τοῦ Κόσμου τῶν «Φαινομένων» καὶ τοῦ Κόσμου τοῦ «ὅντως Οντος», τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ φυσικοῦ Κόσμου, μὲ ἀπόλυτη κυριαρχία τοῦ πνευματικοῦ. Τὸ ὅντως "Ον, ἥ ἀπόλυτη Πραγματικότητα, στὰ μάτια καὶ στὴν πίστη τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου, εἶναι ἥ Ἱδέα, ἥ αἰώνια θεία Ἱδέα, ποὺ ἔχει καθολικὴ καὶ ἀπόλυτη, παγκόσμια καὶ παναιώνια ἀξία γιὰ ὄλο τὸν Κόσμο καὶ εἶναι ἥ φλόγα καὶ τὸ φῶς ὄλου τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Παγκόσμιας Ἰστορίας. Ἡ αἰώνια Ἐλληνικὴ Κοσμοθεωρία εἶναι ἥ τελειότερη καὶ φωτεινότερη δημιουργικὴ σύνθεση τοῦ Νοολογισμοῦ καὶ τοῦ Ἔνορατισμοῦ, τοῦ Ἰδεαλισμοῦ καὶ τοῦ Ρεαλισμοῦ, τῆς Ἱδέας καὶ τῆς Ἐμπειρίας, τοῦ Λόγου καὶ τῆς Αἰσθητικότητας, τοῦ Αἰωνίου καὶ τοῦ Χρονικοῦ, τοῦ Ὑπερβατικοῦ—Μεταφυσικοῦ καὶ τοῦ Αἰσθητικοῦ—Φυσικοῦ. Τὸ μυστικὸ τῆς δημιουργικῆς ἐνότητας τῶν δυὸ αὐτῶν κόσμων μὲ ἀπόλυτη κυριαρχία τοῦ πρώτου κόσμου εἶναι τὸ αἰώνιο μυστικὸ τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου καὶ τοῦ αἰώνιου Ἐλληνικοῦ Μεγαλείου. Στὸ φῶς τῆς συνθετικῆς αὐτῆς πνευματοθεωρίας τοῦ Ἐλληνικοῦ Κόσμου, τῆς θεωρίας τοῦ ἀπόλυτου ἀντικειμενικοῦ Ἰδεαλισμοῦ, τοῦ Πλατωνισμοῦ καὶ τοῦ Ἀριστοτελισμοῦ, ἥ Ἐλληνικὴ Κοσμοθεωρία στὸ βάθος της εἶναι καθαρὰ καὶ ἀπόλυτα δυνα- μική, ἀγωνιστική, ἡρωϊκή, καὶ γι' αὐτὸ βαθύτατα δραματική, τραγικὴ καὶ θρησκευτική. Ὁ Ἀρχαῖος Ἐλληνικὸς Κόσμος, στοὺς ὕραιούς καιροὺς τῆς Ἐλληνικῆς Αὐγῆς καὶ τοῦ μεσουρανήματος τοῦ ἡλιακοῦ ἀρματος τῆς Ἐλλη-

νικῆς Μοίρας, ἔβλεπε τὴ Ζωὴ δυναμικά, ἀγωνιστικά, ἡρωϊκά. Ἡ Ζωή, ἡ Ἑλληνικὴ Ζωή, στὰ μάτια του, ἦταν ἀδιάκοπος ἡρωϊκὸς ἀγώνας γιὰ τὴν κατάχτηση τῶν ὑψηλότερων καὶ ὁραιότερων ἀγαθῶν τῆς Ζωῆς, ἀγαθῶν μὲ ἀπόλυτη κι^ν αἰώνια ἀξία, μ^α ἄλλους λόγους «^τΑρετὴ» μὲ τὸ φῶς τῆς ^τΙδέας καὶ τὴ φλόγα τῆς ^τΩμορφιᾶς.^τΗ «^τΑρετή», ὡς θέληση καὶ ἀγώνας τῆς ^τΩμορφιᾶς καὶ τῆς ὁραιίας δημιουργικῆς καὶ θριαμβευτικῆς θεϊκῆς Ζωῆς! ^τΗ θέληση τῆς προσωπικῆς δημιουργίας καὶ νίκης, τῆς Δημιουργικῆς ^τΕλευθερίας, στὸ πιὸ βαθὺ καὶ στ^α ἀληθινὰ θεῖο νόημα ποὺ αλείνει μέσα του ὅλο τὸν Κόσμο κι^ν ὅλη τὴ Ζωή, εἶναι ἡ οὐσία τοῦ πάθους τῆς προσωπικῆς ἀξίας καὶ ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς κοσμικῆς μοίρας τῆς Ἑλληνικῆς Προσωπικότητας, τῆς «^τΑρετῆς» τῶν ἡρώων τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, «γεννημάτων καὶ παιδευμάτων» τῶν Ἑλληνικῶν Θεῶν. ^τΟχι πατρικὴ καὶ προγονικὴ κληρονομιά, ἀλλὰ προσωπικὴ δημιουργία, προσωπικὴ ἡρωϊκὴ κι^ν ἀντρίκεια ἀντιμετώπιση τῆς Ζωῆς. ^τΗ ἀρετῇ καὶ ἡ δόξα τῶν προγόνων χωρὶς προσωπικὴ ἀρετὴ τῶν ἴδιων τῶν ἀπογόνων εἶναι «νίκη» τῶν προγόνων καὶ «ἡττα» τῶν ἀπογόνων ποὺ μόνο «αἰσχύνην φέρει». Μονάχα ἡ προσωπικὴ ἀρετὴ καὶ νίκη τῶν παιδιῶν κάνει τοὺς γονεῖς τρισευτυχεῖς: «^τΩν ἐνεκα καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον καὶ διὰ παντὸς πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ· εἰ δὲ μή, ἵστε ὡς ἡμῖν, ἀν μὲν νικῶμεν ὑμᾶς ἀρετῇ, ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει, ἡ δὲ ἡττα, ἐὰν ἡττώμεθα, εὐδαιμονίαν. Μάλιστα δ^ο μὲν νικώμεθα καὶ ὑμεῖς νικώητε, εἰ παρασκευάσπισθε τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι μῆδος ἀναλώσοντες αὐτήν, γνόντες δ^οτι ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι οὐκ ἔστιν αἴσχιον οὐδὲν ἡ παρέχειν ἐαυτὸν τιμώμενον μὴ δι^τ ἔαυτόν, ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων» (247 AB). ^τΗ ἡρωϊκὴ δημιουργία καὶ δόξα καὶ τιμὴ τῶν προγόνων, ἡ ^τΑρετή, εἶναι «ἐκγόνοις καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής», ἀλλ^ο ἡ προγονοπληξία καὶ ἡ προσωπικὴ στειροσύνη τῶν ἐκγόνων, «ἡ ἀπορία ἴδιων κτημάτων τε καὶ εὐδοξιῶν», εἶναι «αἰσχρὸν καὶ ἀνανδρον» (247B). ^τΗ οὐσία τῆς ^τΑντρειᾶς, τῆς ^τἙλληνικῆς ^τΑρετῆς, εἶναι ἡ Δημιουργικὴ ^τΕλευθερία. ^τΗ προγονοπληξία καὶ ἡ στειροσύνη εἶναι οὖσιαστικὰ γνωρίσματα μόνο τῶν πνευματικὰ καὶ ἡθικὰ δούλων, τῶν αἰωνίων βαρβάρων τῆς Ζωῆς. ^τΟ Πλ. δίνει ἐδῶ ἐνα αἰώνιο μάθημα σ^τ δλους τοὺς στείρους καὶ βαρβάρους δλων τῶν αἰώνων καὶ σ^τ δλα τὰ ἀλαλάζοντα κύμβαλα τῆς προγονοπληξίας, τῆς τυμβωρυχίας καὶ τοῦ πιθηκισμοῦ τῶν γνωστῶν κύκλων τοῦ Νεοελληνισμοῦ.

Τὸ πνεῦμα τῆς αἰωνίας Κοσμοθεωρίας τοῦ ^τἙλληνικοῦ Κόσμου, τὸ πνεῦμα τῆς ^τἙλληνικῆς ^τΩραιολατρείας—^τΙδεολατρείας καὶ τῆς ^τἙλληνικῆς Πατριδολατρείας—^τΗρωολατρείας, ἐμπνέει καὶ τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο μέρος τοῦ πανηγυρικοῦ, τὴν «παραμυθία» τῶν γονειῶν τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν τῆς ^τΑθηναϊκῆς πολιτείας (247C—249C). ^τΟ ἡρωϊκὸς θάνατος τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν πατρίδα τους εἶναι ἡ πιὸ ὑψηλὴ τιμὴ καὶ δόξα κι^ν εὐδαιμονία στὸν Κόσμο αὐτὸ γιά τοὺς γονειούς τους. ^τΗ συνείδηση τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τοῦ ἀντάξιου καὶ στὸ δικό τους ἡρωϊσμὸ καὶ στὴν ἡρωϊκὴ πατρίδα τους ἡρωϊκοῦ τέλους τῶν παιδιῶν τους εἶναι ἡ μόνη παρηγοριὰ τῶν γονειῶν. ^τΟ Θάνατος εἶναι ἡ

μοίρα δὲ τῶν θνητῶν. Ἀλλ' ὁ ὥραῖος Θάνατος γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαό, γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν Εὐθνοῦς, ὁ Θάνατος—Ἀθανασία, εἶναι ἡ μοίρα μόνο τῶν ἀθανάτων, τῶν Θεῶν τῆς Ζωῆς, τῶν Ἡρώων. Ὁ Ἑλληνικὸς Ἡρωῖσμος, ἢ Ἑλληνικὴ Ἀρετή, ὁ ἔρως τῆς Ἑλληνικῆς Ὦμορφιᾶς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας, οὓσία καὶ ψυχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου, νικᾷ καὶ τὸν Ἄδιο τὸ Θάνατο. Οἱ γονεῖς τῶν Ἑλλήνων ἥρωών τοὺς γεννησαν τοὺς γυιοὺς τους γιὰ νὰ γίνουν φυσικὰ ἀθάνατοι, ἀλλ' ἥρωῖκοὶ καὶ δοξασμένοι, «ἀγαθοὶ καὶ εὐκλεεῖς» (247 D), ὥραῖοι καὶ ἀθάνατοι στὴ συνείδηση καὶ τὴ μνήμη δὲ τοῦ Κόσμου μὲ τὴν ὅμορφιὰ τους καὶ τὴν ἀρετήν τους. Υποφέροντας οἱ γονεῖς τους ἥρωῖκὺν καὶ ὅπως πρέπει σὲ ἥρωες τὴν μοίραν τους καὶ τὸν πόνο τους γιὰ τὸ θάνατο τῶν παιδιῶν τους, θεὸς ἀποδείξουν, πῶς εἶναι στὸ ἀληθινὰ πατέρες ἥρωών (247 DE).

Στὸ τέλος δὲ λόγος τοῦ Πλάτωνος ἀνεβαίνει σὲ ὑψη πρὸ μηδέζουν τὸ ἄστρα. «Μηδὲν ἄγαν» (247 Ε) εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς ἡλιακῆς σοφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ιεροῦ Λόγου. Ἡ πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ νίκη καὶ αὐτοκυριαρχία, τὸ ἡλιοστάλαγμα τῆς οὐσίας τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Μέτρου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρμονίας, εἶναι ἡ οὐσία τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ θαύματος. Ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος βυθίζεται ἐδῶ στὰ βάθη καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Ὀντος. Στὸ φῶς τῆς νέας στροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ὅλα τὰ βάθη φωτοπλημμυρίζονται ἀπὸ αἰώνιο φῶς. Ὄλοι οἱ ἀσύλληπτοι ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα καὶ μυστηριακοὶ κόσμοι ὅλων τῶν αἰωνίων Ἰδεῶν—Οὐσιῶν—Μορφῶν—Πραγματικοτήτων—Μητέρων γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πνευματικὴν Ἰστορία τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους βγαίνουν στὸ φῶς. Τὸ πανυπέρτατο καὶ πανθειότατο ἴδανικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας εἶναι τὸ ἴδανικὸ τῆς ὥραίας Ζωῆς, τοῦ «ἄριστα ζῆν» (248 Α), τὸ ἴδανικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς, τῆς προσωπικῆς ἥρωϊκῆς δημιουργίας καὶ νίκης, τῆς Ἑλληνικῆς Δημιουργικῆς Ἐλευθερίας: «὾ο τῷ ἀνδρὶ εἰς ἔαυτὸν ἀνήρ τηται πάντα τὰ πρὸς εὑδαιμονίαν φέροντα ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἀλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται ἐξ ὧν ἢ εὖ ἢ κακῶς πραξάντων πλανᾶσθαι ἡνάγκασται καὶ τὰ ἐκείνου, τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν» (247 Ε—248 Α). Τὸ Ἑλληνικὸ αὐτὸ ἴδανικὸ τοῦ «ἄριστα ζῆν», στὸ νόημα τῆς Ἑλληνικῆς Κοσμοθεωρίας, τὸ ἴδανικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐσωτερικῆς Ἐλευθερίας, εἶναι τὸ ἴδανικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σωφροσύνης, τῆς πιὸ ὥραίας καὶ πιὸ ἀχτινοβόλας σύλληψης καὶ δημιουργίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Τὸ ἴδανικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σωφροσύνης δὲ σημαίνει τὴν ἀρνηση τῆς Ζωῆς, ἀλλὰ τὴ νίκη τῆς Ζωῆς στὸ σκληρότατο ἀγώνα τοῦ Φωτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους, τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ὑλικῆς Φύσης, καὶ τὸν ἀπόλυτο θρίαμβο τῆς ὥραίας καὶ φωτοβόλας Ζωῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ Σωφροσύνη εἶναι τὸ ἀπόγειο τῆς ἀπόλυτης κατάφασης καὶ ἐπιβεβαίωσης τῆς Ζωῆς. Ὁ Ἀνθρωπὸς τοῦ ὑπέρτατου ἴδανικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς, τοῦ «Κάλλους» τῆς Ψυχῆς καὶ τῆς Ἰδέας, τῆς ὥραίας ἥρωϊκῆς Ζωῆς καὶ τοῦ ὥραίου ἥρωϊκοῦ Θανάτου γιὰ τὴν ὥραία καὶ ἡλιοφεγγοβολούσα Ἑλληνικὴ Πατρίδα καὶ τοὺς Θεούς της, δὲ Ἑλληνικὸς Ἀνθρωπὸς, δὲ Ἑλληνικὸς Ἡρωας, εἶναι «δὲ σώφρων καὶ δὲ ἀνδρεῖος

καὶ φρόνιμος» (248 A). Ὁ οὐρανος, στὸ ἵερὸν αὐτὸν νόημα, δῆλος ἀπό τῆς Ἑλληνικῆς Σωφροσύνης — Ἀντρειᾶς — Σοφίας, εἶναι ἀπάνου ἀπὸ ὅλα στὸν Κόσμο, ἀπάνου ἀπὸ τὸν Πόνο καὶ τὴν Χαρὰ, δῆλη τῆς καὶ θριαμβευτῆς καὶ διάμονος πραγματικὰ καὶ ἀπολυταρχικὰ κυρίαρχος καὶ ἀληθινὸς βασιλῆς τοῦ Σύμπαντος: «... οὗτος γιγνομένων χρημάτων καὶ παιδῶν καὶ διαφθειρομένων μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ¹ οὕτε γὰρ χαίρων οὕτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται διὰ τὸ αὗτῷ πεποιθέντα» (248 A). Η Ἑλληνικὴ Σωφροσύνη—Δικαιοσύνη εἶναι ἡ οὖστα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς. Η Ἑλληνικὴ Ἀρετὴ σ' ὅλῃ τῇ θεϊκῇ φεγγοβολιά της, τῆς πρώτης ὁμορφιᾶς καὶ ἀχτινοβολιᾶς της καὶ τῆς νέας ὁμορφιᾶς της, στὸ φῶς τῆς νέας στροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου, ὡς Ἀντρειὰ καὶ Σωφροσύνη καὶ Δικαιοσύνη καὶ Λευτεριά, ὡς φυσικὴ καὶ πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ δόμη καὶ ὑγεία καὶ λάμψη καὶ ἀχτινοβολία, ὡς φυσικὸ καὶ πνευματικὸ καὶ ἡθικὸ φῶς καὶ ὡς «Κάλλος», «Κάλλος» σώματος καὶ «Κάλλος» ψυχῆς, εἶναι δὲ ὑπέρτατος σκοπὸς καὶ τὸ ὑψιστὸ ἴδαικὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς, ἡ ὑπέρτατη τιμὴ καὶ δόξα καὶ εὐδαιμονία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου ἀπάνω στὴν Ἑλληνικὴ Γῆ. Κινδύνος Θάνατος γιὰ δόλο τὸν ἥλιογέννητο καὶ θεοστάλαχτο ἥρωϊκὸ Ἑλληνικὸ Κόσμο, τὴν ἥλιογέννητη κι ἀστραφτοβολούσα θεία Ἑλληνικὴ Πατρίδα, εἶναι δὲ ὕραιότατος Θάνατος, «τελευτὴ καλλίστη», τὸ ὕραιότατο στεφάνωμα τῆς Ζωῆς καὶ δὲ ὕραιότατος «κόσμος» τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου, ἡ ἀπόλυτη μακαριότητα κι ὅχι πόνος, («μᾶλλον κοσμεῖν τὴν θρηνεῖν» 248 C). Τὸ ἀστρο τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας φωτοβολάει τώρα καὶ φωτοπλημμυράει δόλα τὰ σκοτάδια κι ὅλα τὰ βάρανδα τῆς Ἑλληνικῆς Ιστορίας. Ο οὐρανος Λόγος στὰ ὑψη αὐτὰ εἶναι συνθετικὸς («συνοπτικὸς» Πλάτ. Πολιτεία 537 C) κι ἔνορᾶ τὴν Ἑλληνικὴ Ζωὴ στὸ ἀπόγειό της, στὴν δλοκλήρωση καὶ ἀποθέωσή της. Ὡμορφιά, Ἰδέα, Ἀρετή, Ἐλευθερία, Δικαιοσύνη, Σωφροσύνη, Ἀρμονία! Οἱ αἰώνιες Ἑλληνικὲς Μητέρες! Φῶς καὶ μόνο Φῶς! Οἱ οἱ κόσμοι τῆς Ἑλληνικῆς Νίκης, τῶν Ἡλυσίων καὶ τῶν ἥλιονησιῶν τῶν Μακάρων τῆς προαιώνιας καὶ παναιώνιας καὶ ὑπεραιώνιας Πανελλάδας! Ο θρίαμβος τοῦ Ιεροῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου στὰ ὑψη αὐτὰ εἶναι ἀπόλυτος. Ο οὐρανος Λόγος ἔχει νικήσει ἐδῶ δόλα τὰ σκοτάδια τῆς Ζωῆς κι ἔχει ὑψωθῆ ἀπάνου ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ Χρονικοῦ, ἀπάνου καὶ ἀπὸ τὴν Χαρὰ καὶ ἀπὸ τὸν Πόνο τοῦ Φυσικοῦ καὶ τοῦ Κοσμικοῦ. Τὸ καράβι τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας ἔχει σκίσει δόλα τὰ φουρτουνιασμένα πέλαγα τοῦ Ωκεανοῦ τοῦ Ἀπείρου Χρόνου καὶ πλέει μέσα στὶς ἀπέραντες φωτοθάλασσες τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τῆς Αἰωνιότητας. Ο αἰώνιος οὐρανος Μῆθος τῆς Θρησκείας τοῦ Υπερίωνα καὶ τοῦ Ἀπόλλωνα παίρνει ἐδῶ σάρκα καὶ ὁστᾶ! . . .

1. Τὴν Ἑλληνικὴ παροιμία τοῦ «Μηδὲν ἄγαν».